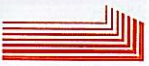

DISCOS DE L'ANY

PEP GIMENO 'BOTIFARRA' ENCAÇALA LA LLISTA DELS MILLORS DISCOS DE FOLK DE L'ANY 2009 SEGONS LA CRÍTICA. DEL RESULTAT SENY PODEN EXTREURE ALGUNES CONSIDERACIONS: UNA ÉS QUE EL PAÍS VALENCIÀ GAUDEIX ARA MATEIX D'UNA CREATIVITAT SENSE COMPARACIÓ. UNA ALTRA, QUE LA MÚSICA TRADICIONAL NO ÉS UN TERRITORI PRIVATIU DE MÚSICS ESPECIALITZATS, SINÓ UN LENGUATGE A LABAST D'ORQUESTRES DE CAMBRA, GENT DEL ROCK I TOTJOM QUE SHI ATANSI AMB INTERÈS. I ENCARA UNA ALTRA, QUE MAI COM ARA NO HAVIEN CONVISQUIT TANTES GENERACIONS I ESTILS DIFERENTS.

MILLOR DISC EN CATALÀ DE FOLK 09

'PEP GIMENO 'BOTIFARRA'

Ten cantaré més de mil (Temps Record)

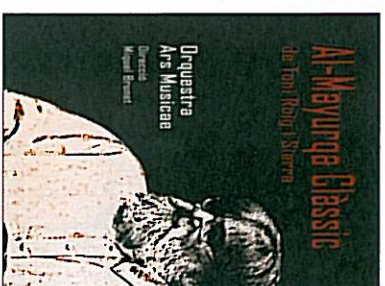
«No totes, us ha agradat de veres?», diu Pep Gimeno 'Botifarra' quan li diem que *Ten cantaré més de mil* és el disc de l'any segons la votació de la crítica. Amb la seva humilitat immune als atàctacs, afirma que no s'ho mereix. Però en realitat, és més que un disc: només així s'explica que, en una època en què els CDs ja no es venen, se n'hagin esgotat els primers 3.000 exemplars en un mes, i que la presentació en dues nits d'octubre a Xàtiva esdevingués un mar de llàgrimes amb *agüellos* i joves vibrant amb cançons de tradició oral. El nostre senyós de Botifarra a la portada del seu primer disc. *Si em pose a cantar cançons* (Temps Record, 2006), ens feia pensar en un Che Guevara o en el *Miguel Hernández* (Zafiro, 1972) de Joan Manuel Serrat. En l'encantador disseny que Jordi Albinysana ha ideat per a aquest segon àlbum, en canvi, trobem dibuixat un cantant optimista i ple tònic de carisma, amb els peus en forma d'arrels, els braços forts i les mans

grans de treballador («Mans tan pures de quan érem infants», que diria Raimon). «Però el que m'agrada més –confessa Botifarra– és la senyera que ix per la boca» Atenció, col·leccionistes: per a la segona edició de *Ten cantaré més de mil*, la portada s'ha retocat i Botifarra lluirà una faixa. Si passem del continent al continent, trobem acompanyant el *cantar* en aquesta exhibició de joles, romanços i cants de bate uns quants músics de categoria, començant per Tòbal Rentero, encarregat dels arranjaments, i Miquel Gil, que apuntala per baix la veu del seu amic Botifarra cantant junt amb un descomunat «vallator», tema central, àgild i més dramàtic d'un treball que s'obre i es tanca amb l'humor dels dolçainers i els pets de Sant Simó. Botifarra explica que no para, que el ritme de presentacions del disc és una barbaritat: «Manresa, Gandia, Barcelona, Grècia, Berlín...». «Tois els dies hi ha una puta a confessar» JORDI MARTÍ

ORQUESTRA ARS MUSICAE I AL-MAYURQA

Al-Mayurqa clàssic (Ona Digital)

Aquest disc és el testimoni musical pòstum que ens deixa Toni Roig, fundador d'Al-Mayurqa, desaparegut fa dos anys. El treball, realitzat amb la col·laboració de l'Orquestra Ars Musicae, dirigida per Miquel Brunet, conté un CD i un DVD. «Aquest projecte es va ajornar perquè el mateix Toni Roig en prioritzava altres, com el disc *Temps de revolta* (Ona Digital, 2007), per la pressió politico-social del moment –explica Pere Joan Martorell, un dels membres de grup–. En Toni feia molts anys que hi treballava, des de sempre ens va parlar de la vinculació del món clàssic amb la música tradicional». En aquesta obra, els instruments tradicionals es troben amb l'orquestra de cambra. «Toni Roig tenia un projecte musical ambiciós i personal i *Al-Mayurqa clàssic* n'és el colofó. En destacàvem tota la seva obra: melodies, aranjaments agosarats, lletres i cançons d'amor, passió i reivindicatives... i la seva obra escultòrica i el seu missatge clar i compromès en defensa de la nostra identitat nacional i cultural», considera Martorell, i què passarà en el futur amb Al-Mayurqa? «El futur, el temps ho dirà. Ara el projecte més immediat és la difusió del treball pòstum». FERRAN RIERA

SOL I SERENA

Un segon (autoeditat)

Un dels darrers discos de l'any ha estat el Serena, de títol redundants: *Un segon*. El títol variada proposta a cavall de la tradició i la ball i les lletres reflexives, que fa estrèta l'let requereix matisar-la amb adjectius si es vol ser pot sentir. Certament parlexen en bona part oral, però la manipulen a la seva manera fins a producte que pot plaure als habituals del circu més avessades a consumir productes p inconvenient a treballar fragments de d tradicionals a la mateixa cançó o recórrer a t com Àngel Guimerà o Josep Sebastià. For acurada revela que no hi ha res planificat tampoc res improvisat a l'últim moment. Cadé perquè. La clau del disc és, segons la cant haver-lo construït des de la base: «Tois les ci seu uniuers particular, però també un denominar és la base que les aguantia. Vam fer les can base cap a dalt. Vam construir uns bons for: posar les melodies». JOAQUIM VILARNAU